

FÖIÄ ENCICLOPEDICÄ LITERARÄ, ♦♦ APARE INFIECARE LUNÄ DE DOUE-ÖRI

Prețul abonamentului:	PROPRIETAR ȘI REDACTOR:	Prețul inserțiunilor:
Pentru Austro-Ungaria . . . . . 4 coróne Pentru România și străinătate . . . 6 franci	IOAN BACIU preot.	Pentru publicațiunile de preste tot anul (de 24 öri) tot după 50 cuvinte cu litere garmond se computä 1 corónä, ér cu litere mai gröse duplu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

O nuntä romanescä din comuna Poëana de lângä Sibiu.

Pascile la ruși.

Ca la noi, chiar așa de cu mare pompă sărbătorească și rușii sărbătorile s. pasci. Femei, bărbați, tineri, bătrani sunt înbrăcați în cele mai frumoase haine ce au.

Au unele obiceiuri cari diferă de ale noastre.

În casa de locuit rușii au cel puțin o icoană de-a cutărui sfânt.

La ei în decursul sărbătorilor s. pasci icoana (eventuel icoanele) sântă e împodobită cu mănăștore și lângă ea arde o mică lumină de ceară sau o lampă mică cu oleu.

Colac, pasci, samovarul cu teă, stau gata pre masă, lângă celelalte mâncări acoperite cu o pânzătură cusută.

Unul dintre căseni cântă din „Balalaika” — o vioră cu trei strune — ăr ceialalți îl acompaniază cu vócea. Ici-colea unde sunt și tineri la casă mai jócă câte una bună „de învêrtit.” Jocul lor încă diferă de al nostru. Fetele își țin zadia de un capăt așa că flutură jucând; tinerii fac tel-de-fel de figurî, când aruncându-și cușma sus, când călcând un „bărbunc” aprig.

Wutki și tea stă mereu la dispoziție și óspeții cu voie bună” sunt la orî care familie bineveniți.

Și la ei, întocmai ca la noi, nu salută nimene cu bună ziua sau „bine ai venit” ci exclusiv cu „Christos a înviat” (*Christos voskrese*). Apoi ca să se vadă pe ceealaltă lume toți amicii și soți se sărută până-n ziua.

Față de icoana prea-curatei ei arată în săptămâna pascilor o mai mare reverință ca noi. Di de di mîerg la biserică, inghenunchie și se rógă cu pietate. Se întimplă că icoana o duc la o familie sau alta pentru cutare bolnav greu, sau la cutare dignitar. Acest conduct se întimplă cu multă ceremonie. Pre un car cu patru cai se aședă pre ședul anterior icoana, pre cel din dărrept ocupă loc preoții și cu deplină reverință o petrec cu capul gol până la respectiva casă, rentorcându-se tot astfel. Reverința și religiozitatea o arată chiar și

țarul, carele, dacă sosese la Moskva, mai întâi trage la „Iwerkaja” de-a dreptul spre a depune madonei omagiul de reverință și numai după aceea se duce la castel.

La dorința cutărui bolnav sau moribund icoana se duce la casa respectivă chiar și nóptea.

În săptămâna pascilor, cât țin sărbătorile toate prăvăliile sunt închise, abia în zilele ultime se deschid și atunci comercianții și arată tot ce au „vechiu” și strigă-n gură mare, orî așeză reclame strigătore că acum se vinde totul „ieftin”

Poporul inundă stradele. Ici se uită, colo se târguesce, altii mîerg de ici còlea, admiră una și alta, beu de mai au pàrale se trag la „o thea” ca se finescă sărbătorile „cu chef și voie” cum le-a început.

De sine se înțelege, și la ei, beția e la ordinea zilei, cu acea deosebire, că ei întreg postul mare îl postesc și încă cu prea puține excepțiuni; pre când la noi — durere — încep a forma excepțiune chiar aceia cari mai țin la Tradițiunea străveche și postesc întreg postul mare. E lucru ușor de priceput, că după un post strict îndelungat, mîncând bine, bea și mai bine și iacă beția la locul ei.

La noi încă stă lucrul tot așa, și ar fi de dorit ca fruntașii poporului nostru fie prin asociari — de cari durere numai fòrte puține avem — fie prin exemple bune se esplice poporului că acel post, a căruia corónă o pune o beție non plus ultră nu va fi primit așa, cași când Par fini cu o rugăciune plină de pietate.

Reuniuni de lectură, de temperare cum e d. e. „Caritatea” — și altele, ar fi mijlocul sigur cu care primo loco între membri și prin mijlocirea acestora între toți poporenii unei comune, s'ar putea pune capet sau frêu acestui obicei comun, ba prea comun cu al rușilor.

I. N. Pop.

Roza Alpilor.

(Urmare)

Dar unde să mîergă? Acasă? Nu! În jos, cătră capătul satului, acolo unde locuesce drăguta-î protejată, fericirea lui întrégă, care sigur îl așteaptă nerăbdătoare.

Dar ce-i? Tinerul își duse repede mâna la inimă, un pumnal i-a trecut prin ea, și o duc cealaltă la Fruntea-î înferbintată, lumea se întorce cu el.

— Vêd eu óre bine? Murrura vócea-î tremurătoare.

Fericirea mea a deplâns-o cucuvéua?

O, da. Roza Alpilor, iubirea lui, e acolo... acum, acum o îmbrățosează mișelul vîntor, acum fură de pe buzelè-i roșii dulcea sărutare, care îi compete lui, numai lui.

În inima tinerului e furtună, o fericire s'a prefăcut acum acolo ruină, nimic nu va pute o înlocui... nimic... nici odată.

Nu te arăta slab! Copil curat al naturii nu te teme, arată ca și când ai fi tare... Dute, dute... Scóte inelul acela din deget, nu veți cât de falsă îi e strălucirea?

Scóte'l afară, nu-ți compete mai mult ție, dă-l înapoi ca se'l dee acelaia, cui își împarte sărutările.

— Tu aici! — strigă mirată fata desfăcându-se din brațele vîntoriului.

-- Da! Eu aici! Am venit se-ți reînapez inelul ca să'l pui acúși în degetul iubirei tale nouă. Ș'acum însămnă-ți bine ce-ți spun. Acestea mi's pentru tine ultimele cuvinte și cu glas scaldat în larămî dîsă:

Ț-ai făcut joc din inima mea față 'nșălătoare, cea ce m'ai promis mie, inima ta-ai dat'o altuia. Fii fericită cu el. Rămăi cu bine. Fii mai fericită de cum is eu. Rămăi cu bine! A dîs, s'a întors și aplecat ca o furtună spre munți... și nu l'a mai vèdut părinți, și nu l'a mai vèdut nime... —

A umblat mult sêrmanul, a rêtăcit mult mînat de suferința și durerea sa nebună dar n'a putut uita dragostea, iubirea-î înșălată; nu ș'a putut uita patria romantică, s'a reîntors în munți sêi dragi, sus în codrii 'ntunecoși, ca amintirile fericite din trecut sê-i micșoreze durerea... O! Dóre orî ce durere dar nici una nu-î ca durerea izîmi; pentrucă durere omoritoare conține acea în sine, jale ne spusă, amărăciune și suferință večnică. Te arde

și te zbuciumă și te chinuesc totdeauna; n'are nici și nici nopțe cel ce-și plânge iubirea înșelată, acela pe care inima îl dore.

Vânători au vădut de multe ori o figură tristă, întunecată umblând în jurul stâncei fără viață deasupra cascadei unde a stat odată coliba păstorului, ori stând pe piscul stâncei, unde e adî crucea, de unde odată arată fetiței fricose mimurile căderii apelor, unde fericit spunea miresei sale povestile fermecătoare a undelor.

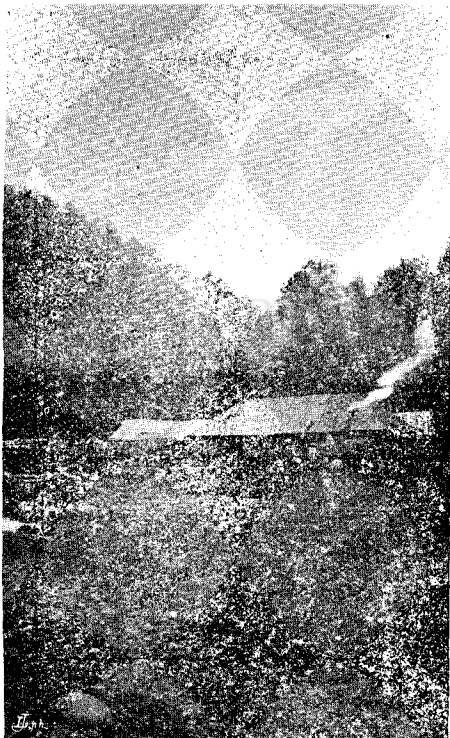
A fost el. Nici unul dintre vânători nu-l incomoda, îl cunosceau, îi înțelegeau durerea; dör viața șar fi dato pentru fata aceea, atât i-a fost de dragă.

Dar chinul nu i-a ținut mult. D-đeu s'a îndurat de el și l'a chemat la sine.

Întro și vânătorii l'au aflat mort. Sërmanul, i's'a rupt inima, l'a omorît durerea. L'au înmormântat în stâncă acolo unde lau aflat. Au săpat mormânt în stâncă și l'au pus în el și au rostogolit petri grele pre mormânt ca animalele sălbatice să nu' desgrópe.

Aceluia, a cărui inimă în viață i-a fost atât de grea de durere, și după mörte petri grele i-au pus pe mormânt, ca inima să zdrobită să nul mai döră niciodată.

Nu e mai grea pótra de cum i-a fost chinul și durerea inimii. Și despre el au putut đice:

Blădercasa și Picioru-butzi.

Vai de acela, care iubesc cu sinceritate.

Ai fost nevinovat sërman păstoriu ș'ai suferit atât de mult; ai căđut jertfă inbirii tale curate. Cineva trebuie să fie pedepsit pentru jertfa asta. Păcat născut din ușorătate a fost acela ce l'a zdrobit inima, păcatul înșălătorei fete l'a săpat mormântul. Să suferi dar! D-đeu a fost totdeauna drept, trebuie se fie și acum.

Și pedeapsa îngrozitoare nici n'a întârziat.

Abia i-a dat înapoi mirele ei inelul și s'a tredit vócea conștiinții ș'o tortura pentru păcatul ei. Ér fi plăcut să-l cheme înapoi pe acel tinér a cărui privire i-a intrat atât de adânc în inimă dar n'a putut fi destul de tare față cu străinul, care a fost martor mut al tristului cânt de adio, martor al luptelor inimii necredincioșe mirese. N'a avut un cuvînt, n'a avut inimă simțitoare care ș'ar fi putut muia de lacrimile durerii.

Sërmană fată! Cum te poți în crede în vorbele și inima aceluia, care nu are simțire pentru lacrimi și durere? Sórtea ta încă e hotărîtă și va fi cu mult mai tristă decât a iubitului têu înșălat.

— O, să dusă ea în điva următoare la pólele muntelui, acolo, unde a aștepta'o de atâtea ori tinérul și unde mergea în timpul din urmă tot mai rar; a văđut locul, încă era acolo trunchiul de arbure pe care au șeđut de atâtea ori spunându-și

unul altuia tainele inimii, unde își croiau un viitor plin de fericire. Dar tinérul nu era acolo, înzădar a așteptat, l'a strigat înzădar, n'a venit, nu ia răspuns cum îi răspundea alădată. Numai murmurul surd al apelor i-a răspuns dar glasul lor i-a nu l'a înțeles, cu tóte că lacrimi de a iubitului ei erau amestecate în undele spunegându.

S'a dus... s'a depărtat și ea nu'l va mai vedea nici odată. A început să-l compătinescă, a vërsat lacrimi chiar, dar încă nu simțea durerea, pumnalul încă nu i-a străpuns inima. Dar nici acósta n'a întârziat. Frumosul vênător, pentru care a părăsit pe tinérul ei amie, în curând a aflat o altă fată, póte nu așa de frumoasă ca ea, dar care i-a convenit mai bine; a luat'o de soție și pe roza pălîndă a Alpilor a lăsat'o...

Acum... acum se începe pedeapsa.

Cine, prin ce păcătuiesc prin aceea să și pedepsesc. De rușine nu cutéză să mai iasă din casă, ochii îi inotau în lacrimi, surisul drăgălaș i-a perit de pe lume ca să nu se mai reintóreă nici odată: Roza Alpilor era acum o flóre vestedită. Ispita, pe care ómenii o încunjurau fiind că știau că e pedépsa lui D-đeu. Mamă-sa și frații o priviau cu durere, desperată dar nu-i puteau ajuta, durerea o stăpânea tot mai mult. Își căută amicul perdut... îl căuta pretulindenea și nu'l afla nicăiera, l'a căutat prin codri, l'a căutat pe piscurile stâncilor.

Nu-i a audît numai că o murit și l'au înmormântat acolo. O cruce simplă de lemn îi arată mormântul; inima ei n'are pace, durerea ei n'are leac, ea îl căută dar nu îl allă. Ochii și fața îi sau întunecat și cu ele și sufletul.

Te cuprînde mila. Căt de amar bate D-đeu când bate.

E grozav a cădea în mânilor D-đeului celui viu.

Durerea, în sfârșit, a copleșit'o cu totul, în urmă a înebunit sërmana și astfel barem suferea inconstient.

Điva întregă umbla în jurul cascadei, sau pe vërfurile stâncilor pe unde numai caprele sălbatice umbla, de unde mai înainte ar fi căđut ameđind în afundime; acum nu umblă sigura și caută în tóte părțile pe acela pe care nu'l póte afla nicăiera.

Spuneau ómenii, cari au văđut'o, că se scoborea prin căderile apelor, umbla prin plóia vecinică, apa curgea de pre ea, membrele îi tremirau de frig) apoi mergea pe drumul cără sat de dece, de douăzeci de ori întro și căutânduși pretinu iubit al inimii sale. Dacă întâlnea ómenii, alerga la ei și împreuna mânilor și îi întreba frumos, rugătoare ca un copil:

— Unde-i el?

O spuneți-mi, voi știți.

Așa-i că l'ați văđut?

Trăiesc încă?

Așa-i că v'a povestit de mine?

O de-ați ști voi, el e așa de frumos, așa de drăguț, ochii lui - dacă i-ați vedea, străluceau ca ochii unui „porumbel” privirea lui e ca...

Pe el îl caut și voi nu știți unde e?

Spuneți-mi unde-i el? Voi l'ați dus și nu voiți să-mi spuneți și îngropânduși obrazii în palmii plângea atât de dureros încât stâncă se fi fost și ar fi trebuit să țise înduioșeze inima.

Deodată înceta de-a plânge și începea a juca, a cânta.

Ochii îi erau încă plini de lacrimile durerii și buzele-i zimbeau, cânta și juca.

El e acolo, acolo sus.

Știu eu.

El me asceaptă și eu mă duc la el.

Apoi își implete cunună de flóri și-o pune pe cap și spunea tuturor că ea e mireasă, că mirele ei o va lua acum... deja o ascéptă colo sus... sus în ceriu.

Sau, stringea flóri, arunca petricele în apă, ședea ceasuri întregi lângă cruce și vorbea și arăta cu mânilor.

Și era fericită, fiind ca era cu ea acela pe care atât îl iubea inima ei, pe care atât de mult îl căuta.

Dacă se întâlnea cu păstori nu fugea, ei să punea frumos jos, lua un mel în brațe, îl gugulea îl sëruta, deodată serea în sus și fugea.. fugea pe munte în jos, preste stânci încât petricele să restogoleau potop în urma ei și totuși nu îi să întâmpla nimic, o păzea D-đeu.

O cunoscea întreg jurul, în sat venea rar și și atunci mergea direct acasă, unde fără a đice vreun cuvânt își lua veștmintele cele mai frumoșe, își pune cunună pe cap, căci ea merge acum înaintea mirelui și mergea, mergea căutând sus pe

munte, la cruce. Așa în vestminte de sărbătoare, cu cumă pe cap au aflat păstorii pe moment ținând în brațe crucea... dar viața mulțai era înrânsă, murise... pe momentul iubitelui ei, pe care a tradat.

A suferit... D-șeu a luat la sine sufletul ei chinuit.

Astfel sau împreună prin mörte, cea pe care D-șeu i-a destinat unul pentru altul, dar viața i-a despărțit.

Au înmormântato și pe ea în același moment
La amândoi le ține rază o cruce.

D-șeu a dat simțire inimei dar chiar pentru cea trebuie se-i dan samă de ea și vai de acela, care cu ușorătate zdrobește o inimă, pentrucă mânia pedepsitoare a dreptății D-șeesci îl ajunge și nespus ap mare îi va fi o pedeapsă.

(După Schmedt) de **Porumbel.**

Isus la fântâna lui Iacob.

De erî.

*O väd ș'acum cu șurțu 'n brâu,
Cu fața înbujorată,
Cu ochii umedi și cumiști
Cum am vädut'odată.*

*Venem din negre depărtări
Cu dor în pept și drag:
O vorbă a iei mă-aduse atunci —
Ea m'ascepta în prag.*

*Cea fost pe urmă voi nu-ți sci
De-ați face ori ce-ați face,
Căci pentru voi cari nu iubiți
Aci povestea-mi tace.
„Er cei ce au iubit vor scio“*

Porumbel.

Caprițiu

— Comedie într-un act de Alfred de Musset —

(Urmare)

M. de Lery: Bine; dară așa rămânem; mă duc. A propos, scii că nenorocire m'a ajuns? M'au furat, m'au furat cu obrăznicie. —

Matilda: Teau furat. Cum înțelegi acesta?

M. de Lery: Patru toalete scumpa mea, patru toalete minunate miau sosit acum din Londra și toate patru au perit la vamă. Dacă leai fi vădută! Trebuie se izbucnescă omul în plâns. A fost una între ele din marelui de Persia și una creime.

Numai sunt pre lume alte haine ca acelea.

Matilda: Sincere regrete. Dără le-au confiscat?

M. de Lery: Oh, de unde! Dacă ar fi numai acea, ași striga, ași țipa până ce mi-lear da 'napoi, pentru că așa ceva nu este alta decât o jefuire cu omor. În vara acesta nu voiu avea toaletă. Intipuesceți numai, toate patru au fost găurite prin mijloc. Au bătut țepă în ladă D-șeu scie cum; astfelu de găuri au făcut în ele încât mi încăpe degetul prin ele. Știrea acesta plăcută am primit'o eri la dejun.

Charivny. Nu a fost între cele patru toalete din întâmplare vre una și venăță?

M. de Lery. Nu D-le de felu nu. D-șeu cu d-ta frumoasă Matildă, numai cât mă voiu arăta la bal și viu. Așa cred că în iarna asta până acum am avut 12 cataruri! Acum imi voiu câștiga pre al 13 lea. În dată ce am isprăvit grăbesc aici și mă îngrop în fotelul acesta. Vom vorbi despre vamași, despre materii, nui așa? Nu, sum tare năcăjită, ne vom afecta, ne vom induoșa. În fine tot una... Bună sara D-le Conte... Dacă mă petreci nu mă reintore (Ese.)

Scena a IV.

Charivny, Matilda.

Charivny: Ce miere nebunatică! D-ta bine îți alegi pretinele

Matilda: Dorința d-tale a fost ca s'o primim. —

Charivny: Aș sta să mă rămășesc că D-ta acum așa crești că de la M. Blainvillet am căpătat asta punguliță.

Matilda: Nu, după ce D-ta afirmi contrariul.

Charivny: Inse eu sum sigur că D-ta așa crești.

Matilda: Și pentru ce ești așa sigur?

Charivny: Pentru că-ți cunoșc natura. M. de Lery în ochi, D-le este oracul; inse pentru acea e o măgărie.

Matilda: Acest frumos complicat nu l'am meritat.

Charivny: Oh D-șeu, da; și mai bine miar plăce dacă ai fi sinceră față de mine de cât se te sfătoșezi așa.

Matilda: Dacă nu cred nu pot face așa cași când așa crede numai pentru acea, pentru că D-ta se mite întorei în sinceritatea mea.

Charivny: Eu susțin că D-ta așa crești; este scris pre față D-tale.

Matilda: Dacă acesta pre d-ta te indetulesce, nu-mi pasă fie așa; de așa e, așa cred.

Charivny: D-ta așa crești? Și dacă întru adevăr chiar așa ar fi, ce rău este în acea? —

Matilda: Nimică, și chiar pentru aceea nu vād nici o cauză pentru ce ai nega.

Charivny: Nu neg; ea o împletit'o. (Se ridică) Bună sara. Se pōte că merem tare curund și vom lua thea împreună cu amica ta.

Matilda: Henri nu mă părăsi așa!

Charivny: Ce înțelegi prin acea „așa”? Suntem noi dără mănioși? Eu totul il aflu de foarte simplū. Am primit present o pungă și o port; d-ta întreci mă dela cine am primit'o, țiam spus. Nu este în acesta nici un pic de disharmonie.

Matilda: Și dacă ași cere dela d-ta acesta punguliță miază aduce mie acest sacrifici?

Charivny: Pōte; ce țar folosi?

Matilda: Acea e lateral; te rog dămio.

Charivny: Cred că nu pentru acea o cei ca se o porți; vream să știu că ce voeci să faci cu ea.

Matilda: Aș purta-o. —

Charivny: Dute numai glumi. Ai purta o pungă, carea este lucrul mănilor M. de Blainvillet.

Matilda: Pentru ce nu? Și D-ta o porți!

Charivny: Minumată argumentație! Eu nu sum damă.

Matilda: Nōa dară, dacă nu voiu folosio o arunc în foc.

Charivny: Ah, ah! În fine ai eșit cu vorba. Și eu cu totă sinceritatea-ți declar că cu permisiunea grațioasă a D-tale țiu punga.

Matilda: Asta iarăi indoiala, îți stă în voia, însă mărturisese că mă dōre inima dacă va ști lumea dela cine ai căpătat'o și D-ta vei arăta-o preste tot locul.

Charivny: Se-o arăt. Cași când ar fi trofeu de învingere.

Matilda: Ascultă-me te rog și lasăți mâna în mâna mea. (I îmbrătoșiază). Mă iubesci D-ta Henri? vorbesce.

Charivny: Te iubesc și tac.

Matilda: Ți jur că nu jalusă vorbesce din mine, însă de bună voia-mi dai aceasta punguliță, îți voi multemi din totă inima. Ți recomēnd un schimb și cred, sperez cel puțin că nu te vei simți daumat. —

Charivny: Se auđim ce felu de schimb e acela.

Matilda: Ți spun dacă cu ori ce preț voesci să fie. Inse dacă măi întâiu miază da punga, pre cuvēntul meu de onōre măi face foarte fericită. —

Charivny: Nu dau nimică pre cuvēntul de onōre.

Matilda: Uite Henri te rog.

Charivny: Nu. —

Matilda: În genunchi te rog. —

Charivny: Eu încă foarte te rog Matildă scōlă sus scii bine că nu-mi place o astfelu de purtare. Nu pot suferi ca ore-cine să se dejosască, și în casul de față și mai puțină cauză aflu ca de altădată. D-ta prea te legi de o copilărie: dacă serios ai dōri; eu insumi ași arunca în foc această pungă și apoi nici de schimb nu aș avea lipsă măi mult. Scōlăte sus și nice poveste se numai fie despre acea. — Adieu. La revedere încă în astă sară. (Ese.)

Scena V.

Matilda singură.

Matilda: Dacă pre cea de a II-a nu o pot arde prea a mea o voi arunca în foc (Merge la sartiari și ie punga) Sēr-mână militică, numai măi adineauri te-am sērutat și îți măi aduci aminte ce țam țis atunci? Veđi am întârziat foarte! Mie tu nu-mi trebuiesc și nici eu nu trebuiesc măi mult. (Se apropia de cuptoriu.) Cāt de nebun e omul că și face ilusit. Acele nici odată nu se împlineșc. Pentru ce e un lucru atât de inresitibil de dulce și fermecătoriu ca se te legini în o idee? Pentru ce este o plăcere atât de mare pentru noi a ne ocupa cu astfel de cugete și acele apoi în secret ale traduce în faptă? Pentru ce tōte? Pentru că în urmă să plângem! Ce poftesce dela noi casualitatea neinduplecată?

De căta circumspecțiune, de căta rogățiune nu ai lipsă pentru ca și dorința cea măi nevinovată și speranța cea măi simplă să nu îți meargă în vēnt. Bine a țis D-lu Conte că e o copilărie acea de ce m'am acățat, inse pentru mine e atât de dulce a insista pre lângă acea copilărie. Pre d-ta, carele ești atât de superb și atât de iute nu te ar fi costat mult dacă ai fi cedat dorinței mele copilăresci: Oh! nu mă măi iubesc, nu me măi iubesc. Pre D-tate iubesc de Blainvillet. (plânge.) Să lasăm acesta. Se numai cugetăm măi mult M. asupra ei. Acestă jucărea de copii, carea nu s'a sciut presenta la timp în foc eu e... În sara asta iași fi predato, mâne pōte ar fi perduto! Oh nici o indoiala, „ar” perdeo. Ar uita-o pre masă sau ce măi sci eu, ar lăsa-o în uitare între nimicuri, precând punga cea de a II-a totdeauna este la el; și acum, în cursul jocului o arată ostentativ. Vēd cum o desface pre masă aud aurii cum zurășc în ea. Oh nefericita de mine! Sum jalusă. Numai asta miază măi restat ca să mă desprețuesc eu pre mine insumi. (Voescă să arunce pungulița în foc; de odală se opresce.) Dar ce ai greșit tu? Pentru ce să te nimicesc pre tine tristul meu lucru de mână? Nu tu ești de vină. Și tu ai așteptat și tu ai sperat. Colorile tale sub dorata crudului dialog nu sau îngălbinit. Măi plac, te iubesc, dōnō sēptōmāni din viața mea sau împletit în acesta mrege debilă. Oh nu, nu te nimicească aceeași mână, carea a fost creatōrea ta. Te voiu păstra ca pre-o relique, te voiu purta pre inima mea; tu vei fi tot odată și bucuria și întristarea mea. Mă faci atentă la amorul meu față de el la părășirea lui, la caprițiele lui și cine scie dacă te asemnă aici, da dacă se rentōrce și mă va căuta aici. —

(Să așeadă și cōșă pre punguliță cordeluta ce lipsea.) —

(Va urma)

G. Nistor.

Diaphanii false.

O podoba modernă și foarte des usitată pentru ferestri sunt imaginile așa numite diaphanice; Adecă: nescari tipuri colorate pre sticlă și acățate în ferestri, așa că efectul lor îl observăm privindule în transparență.

Diaphaniile adevărate se fac zugrăvind sticla sau transpunând cutare fotografie pre o tablă de sticlă, colorind-o și pentru potențarea solidității acoperind-o cu altă tablă de sticlă. Atât una, cât și alta e o procedură cam scumpă.

Pentru diaphanii false întrebuințăm chromolitografie. Procedura este după înștrucțunea publicații în revista „Diamant” următoarea:

„Luăm o chromolitografie în una sau mai multe colori, care trebuie (condiție de căpătenie) să fie tipărită pre hârtia de cretă sau chromo, o lipim cu *marginele sale* pre o tablă de sticlă ca să stea întinsă bine și turnăm preste ea *collodion* de consistență mijlocie. Acesta uscându-se obduce chromolitografia cu un strat subțirel transparent (ca și cum ar fi o tablă de sticlă foarte subțire.) Dupace e uscat bine, deslipim chromolitografia abdușă cu collodion de pre tabla de sticlă și o aruncăm în apă în carea muindu-se hârtia, să pôte ușor deslipi de pre stratul de collodion pre care rămâne lipit numai desennul colorat.

Acest strat pre care am transpus desennul de pre chromolitografie îl lipim cu gumă arabic transparent pre o tablă de sticlă; acăsta o punem în ramă, o provedem cu lăntug de atârnat și diaphania e gata.

Nițu.

Ouă bronzate.

Din găocel de ouă bronzate putem pregăti o podobă foarte frapantă pentru masă de pasci mai cu samă dacā avem și őspeți.

Găocile de ou (göle) le bronzăm cu colöre aurie sau arginție. Se înțelege: oul e găurit numai la un capët. La celalalt capët îi facem picioare, lipind trei globurele de cëră, așa că găocea ni-se înfățișeză ca o oliță mititică.

În aceste punem nășip (ca fiind grele se stee mai sigur)

și aședăm în fie-care câteva fire de flori și frunze; ceea-ce face un efect admirabil.

Piramidă de ouă colorate.

Pentru aranjarea acestea ne trebuie ouă de diferite colori.

Ouă roșii obținem dacā le băgăm în fertură din *lemn de Pernambuco*.

Ouă rosa sau *purpure* se văpsesc cu *cochenile* mai mult sau mai puțin pulverisate.

Ouă brune căpătăm văpsându-le cu fertură de cafea.

Ouă galbine se văpsesc cu cõjă de cõpă.

Ouă albastre căpătăm dacā le văpsim cu *lakmus* în care am pus puțină sodă. Pre aceste ouă (văpsite cu *lakmus*) putem scrie cu oțet orî-ce poezie; scrisõrea se va arăta roșie.

Violet se văpsesc ouăle cu fertură de lemn vënät. Dacā în acăsta fertură punem o lingură de oțet, atunci punënd în acăsta ouăle violete vor căpăta o colöre frumõsă lila. Dacā în loc de oțet punem un vîrf de cuiț de *Kaliumchromat* căpătăm ouă negre cari sunt foarte acomodate pentru desenne albe.

Verde se coloröză ouăle cu o fertură din un mănunchiu de verdețuri sau cõrbă verde.

Cu o pënă de găscă tăiată și pregătită ca pëna de scris putem scrie orî-ce vers, nume, figură etc. pre ouă folosind drept tintă o soluțiune de acid de sare (*Salzsäure*) pregătită: o cantitate de apă mestecată cu o cantitate de acid.

Colorile sus amintite le pregătim cu apă lăsând ca văpsala se fërbă 5 minute. În văpsala astfel pregătită punem apoi ouăle și le *ferbem* 6—10 minute.

Avënd acum ouăle colorate, luăm un tăier rotund și jur-împrejur îl infrumșetăm cu muschiu verde și ici-cõle băgăm câte o floriceică. Pre acesta aședăm un rind de ouă roșii, apoi ër puțin muschiu și punem ouă galbine, apoi vinete, pre urmă negre și piramida este gata.

O astfel de piramidă aședată în mijlocul mesei festive în ziua de pasci face o impresiune foarte bună.

Nițu.

DE ALE POPORULUI.

Poesii poporane.

— Din Bănat. —

Dragumi de cätănie,
Numai pușca se nu fie,
Pușca și oțelele
C'alea-mi mănca șelele.

— Cătănia cui-i bună?
— La feciorul fără mumă!
— Cătănia cui-i dragă?
— La feciorul fără tată.

Când cätănă am plecat,
Cu ochi am lăcrëmat,
Căci mândruța mau lăsat.
Mândrulița din Bănat,

Tu s'e-mi faci cruce de brad,
Că 's dus slugă la 'mpărat,
Și sum fecior ne 'nsurat
Numai mândră am căpătat.

*

Frunză verde de mălai,
Primăvara mă 'nsurai,
Râncezală imi luai,
Râncezală dörme 'n pat,
Cucuruzu-i ne săpat;
Cucuruzu 'n gălbinesce,

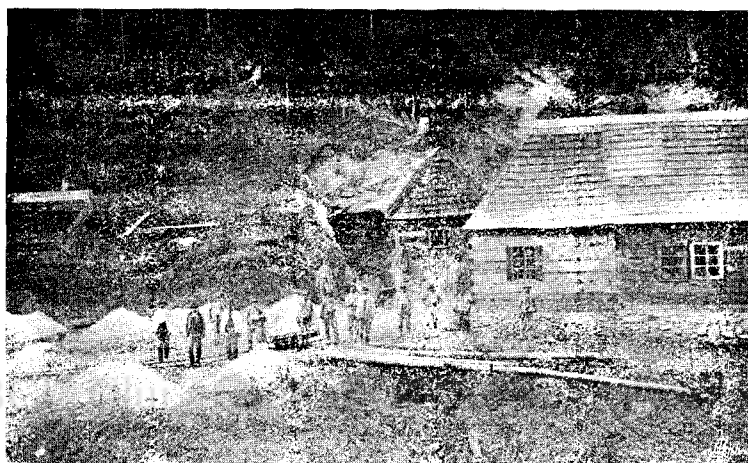
Bateo Dömnne ș'o trăsnesce.
Când plecai la cununie,
Dumneđeu nu vru-se scie.
Când me întorsei după masă
Dumneđeu nu fu acasă.
— Batăte Dömnul, nănaș,
Cu cine mă cununași,
Cu urita din ogaș;
Când o băgai în ocol.
Fug vacile de se omor;
Când o ved în ușa șuri,

Gândesc căi mama păduri.
— Batăte pre tine fine,
Dacă n'ai luat sēma bine.

*

Cucule de unde vii?
Dela tērg de la Sibii.
Dar de mândra mea nu scii?
Sciu bine că-i sänätösă
Șede la masă și cösă;
Nu sciu cösă orī descösă
Dar lacreme sciu că varsă.

Pētruț.

Băia de aur dela Bucium-șasa numită „Aranca”

lea-o și fie a ta.

(An. pop.)

Un cerștin avea o sócră
Pömă nici decum mai acră,
Nici mai dulce de cum sunt
Și-au fost tóte pe pământ.
Bietul om capu-și bătea
Cum, în ce chip ar putea
Se scape cumva de ea?
Un tiner funcționar
Cu mânuși, cu ochilari
Chiar atuncia s'a brodit
Că s'a fost îndrăgostit
De nevasta omului;
Și 'nfocul dragostii lui

Dupe ea ofland umbla
Și în tot chipul încera,
Se o facă, se înțelégă,
Căt de mult îi este dragă.
Ba une orī s'a întimplat
Și prin curte de-ia intrat;
Cum de pildă într'o séră,
Când a și fost prins pe-afară
Și luat cölea de scurt
De bărbat, cum i-a trecut
Pragul; Ér el spăriat,
Cum pöte vi s'a întimplat
Și d-vöstră vre-odată;

N'o putut vorbă se scötă
Din gură da încet, încet
I-a perit nodu din pept
Și în silă a răspuns;
Că dragostea l'a adus
Pe-acolo, căci lui îi place
De nu scie ce s'o face
Mama sócră... — „De-i așa
lea-ț'o și fie a ta!...
Bărbatul voios răspunse
Și în dată își aduse
Popă de i-a cununat
Chiar atunci nentărđiat.

I. Encescu.

Traiu din casă.

Era gurariță muierea.
 Țr el, bărbatul, om amar.
 Puțină le era averea
 Și nu p'un gând le era vrerea
 De și-or jurat la un altar.

Femea într'o ȃi-l guresce,
 Căci n'a răcut cum vruse ea.
 Bărbatul blând o molcomesce.
 Dar ea numai dac'o iovesce
 Să tacă din cea gură vrea...

Antoniu Popp.

CRONICA.

Impositul pe căsătorii. În Pensilvania s'a introdus impositul pe căsătorii. După lege ori care cetățean care vrea să se însore și a trecut de 40 de ani trebuie să plătească o dajdie de 100 dolari.

Acăsta sumă va forma fondul unui institut în care vor sta damele trecute de 40 de ani, care n'au fost cerute în căsătorie.

De asemenea tinerii cari se vor căsători cu femei din afară de Pensilvania vor trebui să plătească și ei o amendă de 100 dolari. Așa dar viitorul damelor este asigurat. Ferice de fetele bătrâne.

(Rom. II.)

Premiu contra ginerilor. O bogată Rusoică cu numele Mironow în viață a avut foarte mult de a suferi de la ginerele ei. Ca ura ce o nutrea față de gineri în general, să nu se steargă nici după moarte, a lăsat în testament o sumă considerabilă unei societăți literare din Moscova, cu scopul: ca societatea tot în al cincilea an să dea premiul acelei lucrări în care sóera are rol nobil, ȃr ginerile e prezentat ca cel mai ridicol și mai miserabil om.

Concursul unic în felul lui are tîmbru internațional.

(Trib. Lit.)

Rssmul Domn Ioan Micu Moldovan preposit capt. în Blaș fu denumit prelat domestic al Sfinției sale Ponteficului Leo XIII.

(Unirea.)

Teatre la sate în România. Dl I. Kalinderu, administratorul domeniilor coronei, a luat o dispozițiune care merită o atențiune deosebită, fiind pentru prima oră când se încearcă la noi un asemenea lucru.

E vorba de înființarea de teatre în sate de pe administrațiunea domeniului coronei.

Dl Kalinderu a luat dispozițiunea de a să înființa la sate scene, pe care să se jöce diferite piese sătesci.

În sensul acesta dl Kalinderu va adresa în curînd o circuliară agenților de pe la domeniile coronei.

(Tribuna.)

† **Generalul Teodor Cavaler de Seracin**, a încetat din viață la Caransebes.

† **Alesandru P. Romontian** paroch gr. cath. în Turda-veche, a reposat în 11 a l. e. în etate de 69 ani, și 42 ani ai proției sale.

† **Dr. Teodor Pașcu** medic universal și medic secundar la Tribunal a reposat în Bistrița la 16 April în etatea de 34 ani și în al 11-lea an al prea laforioșei sale activități.

În **Pădurea Posmușului** sa aflat în 19 April o muere spânzurată ce dispăruse din aceaș comună încă în 27/12 1900 — muerea a fost nebună.

Gâcitură de semne.

O +||i ;u,+i +e ;u-|i×i ×ai-|+ i -a≡e ;e iu--i-e
 :oi la-□e+ a, ;ie×ei a □i=×ü -ã×ã +i-e
 ;ea lo*× §-i- :oi *e *ule- ;e +e :a□ i- ×ã,-i×
 ×u i-i□ã -e -u-ã O §e-×-u +e si iu-i×?

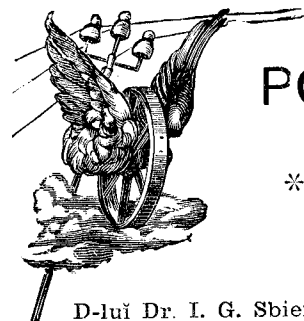
De C. S.

Ilustrațiunile noastre.

Famósele ilustrațiuni ce decorăză paginile numerului de față a Revistei Ilustrate sunt una religiósă și ne înfațisză pre mântuitorul Christos la fântâna lui Jacob ȃr cele lalte trei sunt originale și ner prezentă caa de pe pag. 57. O nunță românească din comuna Poceana de lângă Sibiu, unde se ved nunțașii în frumosul și pitorescul lor port național petrecând cu voie bună și veselie după datina strebună. Și chiuînd se jucăm până ceî nunță c'apoi mâne ni se cîntă.

Cea de pe pag. 59 ne înfațisză muntele comunei Șoimuș numit Blidereasă și Piciorul bulzii.

ȃr cea de pe pag. 63 ne representă pórta de la intrarea în baie de aur de la Buciumșasa numită „Arama.” din munții apuseni.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

D-luî **Dr. I. G. Sbiera** prof. univers. în Cernăuți și membru acad. rom. Am primit prețul abonamentului pentru 2 esempl. din Revista Ilustrată și am dispus trimiterea lor așa după cum ați poștit.

Primiți sinceri salutari și mulțămîta profundă.

D-luî **Teodor Toma în Pintic.** Țam trimis și numerii 5-6 a dóua oră, te rugăm însé ca să cerei la poșta de acolo ce póte fi pricina de perd așa des numerii din Rev. Ilustr. adresati D-tale! Căci de aici tot deacna se trimit regulat.

D-luî **Emilian în B.** Te rugăm a nu ne da uitări și a ne mai surprinde din când în când cu câte o frumoșă poesie de a D-tele. salutare.

Prlpitul misterios. Se va publica mai târziu.

D-na preuteasă la băi. Se va publica în sezonul băilor.

D-luî **Iacob.** Am primit și-o vom publica căci vom dispune de șpat

Domnii Abonenți ce sunt încă în reștanță cu prețulu abonamentului la Revista Ilustrată sunt rugați de a lua în considerațiune multele spese și jertfe ce facem pentru suținerea acestei foi și a nu ne amána cu plătierea abonamentului care și așa este numai un bagatel.

Hârtia, tipariul, poșta, clișeurile cele scumpe tóte costă **banî, banî și iară banî.**

La plătierea și înnoirea abonamentului rugăm pe D-nii abonenți de a ne comunica și numerul de pe fășie.